

[Justitsministeren.]

for dem med fremtrædende psykiatriske problemer. Jeg er endvidere ikke ganske sikker på, at forslaget regler om omsætning af domme til ungdomsfængsel, arbejdshus og sikkerhedsforvaring, der endnu ikke er fuldbyrdet, til fængselsstraffe, fuldt ud tilfredsstillende hensyn til retssikkerhed, der må stilles såvel af den enkelte domfældte som af det offentlige.

Jeg skal ikke gå yderligere ind på enkeltheder i det fremsatte forslag, men nøjes med at fastslå, at regeringen ligesom forslagsstillerne er interesseret i en hurtig afklaring af problemerne omkring de tidsbestemte sanktioner. Vi foretrækker imidlertid at afvente straffelovrådets betænkning for at få det bedst mulige grundlag for en stillingtagen til spørgsmålet.

Tastesen: Jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne give tilslutning til det radikale venstres lovforslag om ophævelse af de delvis tidsbestemte straffe. Vi er i socialdemokratiets retsreformudvalg kommet til samme konklusion som forslagsstillerne. Vi mener, at tidsbestemte straffe er i strid med de hensyn til menneskeværdighed, som vi gerne vil leve op til. Vi er naturligvis opmærksom på, at tidsbestemtheden er blevet indført, fordi man troede, at behandlingen, tilbageføringen til samfundet, ville give et bedre resultat, når det ikke i forvejen var bestemt, hvor længe opholdet i fængselsinstitutionen skulle være. Men al erfaring igennem årene har vist, at tilbagefaldsprocenten til ny kriminalitet har været særlig stor for de grupper, der har været dømt til tidsbestemt anbringelse.

Vi kan se, at ikrafttrædelsestidspunktet er foreslået til den 1. januar 1973, og efter de oplysninger, som justitsministeren nu har givet, kan vi altså forvente en betænkning fra straffelovrådet til sommer, og det skulle herefter være muligt at få forslaget igennem til den 1. januar 1973.

Jeg vil foreslå, at forslaget sendes til udvalgsbehandling, og i denne udvalgsbehandling kan vi straks gå i gang med at drøfte nogle konkrete følgevirkninger, hvis dette lovforslag føres igennem. Jeg tænker på to væsentlige områder, som vi må tage stilling til: forholdet til de unge mellem 15 og 18 år

og problemet om sikkerhedsforvaring for den lille gruppe med psykiske afvigelser.

Når vi først ser på forholdet til de unge mellem 15 og 18 år, er det vel sådan, at vi nok skal fastholde en kriminel lavalder ved de 15 år, men at den normale form vel må være henvisning til børne- og ungdomsforsorgen. Det må være sådan, at det kun er de rene undtagelsestilfælde, hvor der idømmes fængselsstraf for de unge under 18 år. Børne- og ungdomsforsorgen kommer ikke uden om, at det må være dens opgave at klare nogle af de problemer, som opstår for de vanskeligste af vores unge. Det vil være uværdigt af os, hvis vi fortsætter med at sende børn og unge i fængsel. Vi må derfor hurtigt finde frem til løsninger, både bygningsmæssige og personalemæssige, der sætter den socialpædagogiske behandling i forgrunden.

Et fængselsophold føles af de unge, som i modenhed ofte ikke er udviklet svarende til deres alder, som et psykisk pres, der kan skade dem for livet. Vi kommer heller ikke uden om, at man som erstatning for den varetægtsfængsling, der finder sted i så stærk en grad af unge under 18 år, må finde frem til andre løsninger. Desværre er det gået sådan, at kriminaliteten er trappet ned efter i årgangene, og vi kan ikke fortsætte med at sende børn og unge i varetægtsfængsel på den måde, som det sker i øjeblikket. Det er vel sådan, at ca. 100 unge mennesker under 18 år i dette øjeblik sidder varetægtsfængslet for en eller anden lovovertrædelse, og denne situation er efter min opfattelse uholdbar. Jeg ved, at man for den specielle gruppe, der er stofmisbrugere, har nogle forslag til løsninger, som man arbejder med at få gennemført i løbet af det næste års tid. Men tilbage er der en gruppe af kriminelle unge, som vi må finde en anden løsning for, og man må nok under børne- og ungdomsforsorgen finde frem til egnede institutioner i nærheden af vore største byer til løsning af denne opgave.

Hvad den anden gruppe angår, de, som hidtil er idømt sikkerhedsforvaring, kan vi for den store gruppe af berigelseskriminelle hurtigt og uden betænkelighed gå ind for ophævelsen af tidsbestemtheden. Det har efter min opfattelse været helt urationelt, samtidig med at det også har virket unen-